

ט"א באייר תשמ"א

ג'ר

וילון בהיה תקרה לבנה ושקט.

על ארונית הברזל מגש אוכל. פרוסות לחם יבשות, קעריט דייסת סולת
קרה, ירקות רכים כמושים.

רחשים מהוסים.

הווילון מוסט. אחות בחלוק לבן מגוהץ מביטה בי בחומרה. טוב
שהאחיות במחלקת יולדות אינן מכירות טוב כל כך את צוות המחלקה
הכירורגית.

"ג'ודי גוטקאפף?"

אני מהנהנת בראשי.

"לא אכלת", היא מסיקה מסקנה נבונה. "חבל. את מוכרחה להתחזק!"
היא מקרבת אליי את הארונית החורקת. "התינוק שלך זקוק לאמא בריאה".

מחזירה לה מבט מזוגג. כן, התינוק זקוק לאמא בריאה וגם לאבא חזק. בדיוק כמו שבירכה הרבנית פרידמן: אבא מזהב ואמא מברזל.

במציאות העכשווית אני רחוקה מלהיות חזקה כברזל, ואבא של תינוקי בורח כמו מאש מזוהרו של הזהב. בוחנת את חלוק בית החולים הדהוי. אפילו לעצמי אין לי כוח.

גיל שנים אחרות כבר שומעות שידוכים לילדיהן, אני מתחילה את ההרפתקה בלידת בני בכורי. כשנשים רגילות מוקפות בני משפחה מאושרים וגאים, אני יוצאת לדרך בודדה לגמרי. עיפה ויגעה אחרי מסע חיים עמוס תלאות, ניסיונות, חתירה נגד הזרם וטיפוס על סלעים, צוקים והרים בשאיפה נואשת אחר חיים שיש בהם טעם של אמת.

"אני לוקחת את המגש", אומרת האחות. טוב שאיננה קוראת מחשבות. "תכף מגישים את ארוחת הצהריים. את כבר יכולה לקום ולגשת בעצמך לחדר האוכל".

מרגישה מפורקת מרום הקודקוד ועד קצה אצבעות הרגליים. אם יהיה לי כוח לקום, אלך לטלפון הציבורי. אתקשר לארצות הברית, לטקסס, לספר לדאד שנוולד לו נכד. יש מצב שלמרות המרחק יתעורר בו רגש כלשהו.

הזמן חולף. שינה טרופה שואבת אותי לזרועותיה. אחות אחרת נכנסת לחדר. צרחות תינוקיות מלוות אותה בצרמוניה מחרישת אוזניים.

"ג'ודי? התינוק שלך רעב!" היא מכריזה, מחייכת אל החלל חיוך חסר משמעות, עוזבת את העריסה ליד המיטה שלי ויוצאת. אני מתיישבת בגבורה ומביטה בגוש האדום שקומץ אגרופים קטנטנים מול העולם וצורח כאילו הוא רוצה להילחם בתבל ומלואה.

רוצה לתפוס אותו, לקרב אל ליבי, להרגיע, לחבק. לא יודעת איך מחזיקים יצור שכזה. מרימה בזehירות. הוא ממשיך לצרוח, כל הגוף שלו מתנועע בתזזיתיות. הוא כבד לי כאילו שוקל טון, כולו שלושה וחצי קילו.

"מה יש לך, פצפון? למה אתה כועס? מה ההיסטריה? תירגע, חמודי!"

איך מרגיעים תינוק? מניין לי לדעת? אף אחד לא לימד אותי. שורי

שכנתי צצה בזיכרוני. צעירה ממני בעשרים שנה, ומטפלת בתאומים שלה במיומנות כאילו היא מטפלת בבובות. למה אני לא מצליחה? למדתי כל כך הרבה, סיימתי בהצלחה לימודים אקדמאים, אני אחות מוכשרת ומצליחה במחלקה כירורגית. מה קורה לי?! מנסה לנענע אותו, לדבר אליו. מניחה אותו בחזרה.

האחות חוזרת אל החדר. "מה קורה?" קרירות נושבת ממילותיה.

"לא יודעת איך להסתדר איתו. מה אני צריכה לעשות?"

"בואי, בואי אמא. אני אראה לך". היא מוציאה במיומנות בקבוק קטן מהעריסה, מנערת אותו, מטפטפת כמה טיפות על גב היד. "כעת החלב נעים. מידת החום שלו מתאימה לעור גב היד". היא לוקחת את התינוק בידה השנייה, הזרוע שלה מקיפה אותו מהצוואר ועד לירכיים. מכניסה את הבקבוק לפיו הקטן. הוא נצמד אליה והבכי מתחיל להירגע. אני בוחנת את הפלא הזה בפה פעור.

"הנה, חמוד", היא מדברת אליו, "מיד תקבל אוכל ויהיה לך טוב ורגוע". היצור הצרחרן נרגע לחלוטין. הוא מוצץ את הבקבוק בחוזקה תוך נשימות ונשיפות מהירות וקולניות.

"ילד ראשון שלך?" נימה דקה של רחמים נשזרת בשאלה. היא מניחה אותו בזרועותיי כשאני מהנהנת בראשי, ספק אל האחות ספק אל התינוק שנשימותיו הופכות רגועות יותר. מסכן שלי, היית רעב מאוד! מהיום בעזרת השם תקבל את האוכל שלך בזמן. אני אשתדל מאוד, פצפוני.

האחות מוציאה פנקס קטן מכיס החלוק שלה ומציינת בו משהו בעט הכחול שבידה.

מאחורי הווילון הדק עולים קולותיהם של ילדים נרגשים שבאו לבקר את אחיהם החדש. "מתי כבר תבואי הביתה עם התינוק?" שואל ילד אחד בקול מלא געגועים ופינוק.

"בעזרת השם ביום רביעי".

"ומתי הברית?" שואלת אחרת, נשמעת בוגרת יותר.

"אמא, הכנו לך ולתינוק הפתעה!" קול פעמונים מתלהב. "ציינונו של-

"ששששש!!!" משתיקה אותה אחותה.

"אבא העלה את העריסה מהמחסן!" עוד אחת מהחבורה.

הווי תוסס של משפחה, אחים אחיות, אבא ואמא. דמעה נושרת מעיני על לחיו של התינוק. אני מנגבת אותה באצבעי.

האם מישהו יחכה לנו כשנחזור הביתה, אני והתינוק?

בדידות מקיפה אותי כמו שמיכת קוצים, דוקרת את ליבי במדקרות חרב. בלי הורים, בלי אחים או אחיות, באין משפחה, באין מכר וגואל.

יום השחרור מבית החולים מגיע כמעט במפתיע. היד חותמת בעבורי על טפסים שונים, לא מצליחה לקלוט עד הסוף על מה אני חותמת. האחות דוקרת את התינוק שלי, מוציאה ממנו דם, מכניסה לו חומרים.

"מה זה?" אני שואלת בקול חיוור.

"אלו חיסונים מצילי חיים!" קולה של האחות חד, חותך והחלטי. אני מסופקת לגבי בטיחותם של החיסונים הללו, אבל אין בי כוח לברר את העניין לעומקו.

"לאן את חוזרת?" שואלת האחות באכפתיות. "לבית החלמה? לאמא?"

"אני חוזרת לבית שלנו". הקול שלי צרוד אבל לא מסגיר את הפחד שמאחורי מיתרי גרוני. המחשבות על הבית הקר המצפה לי אינן מוסיפות לי כוח. מחכה שדוד יביא את העגלה ואוכל להניח בה את התינוק.

העגלה שנכנסת אל החדה, מובלת על ידי דוד, ידעה ימים יפים יותר. לחינם קיוויתי שיקנה עגלה חדשה. הוא חופן את זקנו המלבין ומביט במבוכה סביב, מחפש אותי בעיניו.

"אתה הסבא?" שואלת האחות בחוסר טקט.

"לא", עונה בעלי, "אני האבא". האחות ממלמלת משהו לא ברור, אולי אלו מילות התנצלות? אין יודע.

אני מניחה את התינוק בעגלה. אבי הבן רוכן אליו, חיוך קלוש מאיר את עיניו. הוא מלטף קלות את לחיו.

11 תינוק כבוד |

האחות מביטה בנו בשתיקה. אולי איננה יודעת מה להגיב מרוב הלם. פער השנים בינינו בולט מאוד על רקע הזקן המלבין.

"תיגשי עם התינוק שלך לטיפת חלב. שם ישקלו אותנו, יחסנו אותנו וידריכו אותך לגבי המשך הטיפול". היא נדה בראשה ומלווה אותנו במבטים נוטפי רחמים.

אני יכולה לדמיין את המחשבות שרצות בראשה. מחליטה להתעלם מהן, לייצב את פסיעותיי אל מחוץ לכותלי התינוקיה. אף אחד לא צריך לקרוא את חוסר הביטחון המלווה אותי יד ביד.

בחוף חם ודביק, האוויר העומד ללא נוע מקשה על הנשימה. אנחנו עוצרים מונית לבנה, והיא לוקחת אותנו אל קורת הגג שבה הקמנו את ביתנו לפני שנה.

*